

SEMNAL

In rodaj

Imi terminasem treaba, spectacolul îl văzusem cu o seară înainte, toată dimineața o petrecusem stînd de vorbă cu directorul, cu secretarul literar, pe urmă fusesem la o cafea cu regizorul și cu scenografa, imi rămăsese timp să trag o raită pe la muzeul de ceasuri și pe la piață, nu trebuia decît să-mi scot bilet și să-mi omor timpul pînă la primul tren spre casă.

Agenția era la doi pași de teatru, așa că mă îndreptam spre agenția cînd l-am văzut pe amicul meu stînd de vorbă în fața teatrului cu o tinăra și frumoasă actriță. Discret, am dat să traversez, dar amicul m-a strigat. Părea bucuros să mă vadă și chiar era. Hai la o cafea, zice amicul, sînteți invitații mei, voi puteți să beți și cite o vodcă, fac cinste, bem aldămașul, am mașină nouă. Olteit-club, uște-o colo, aia galbenă ca o gutuie.

Am intrat în barul de zi de alături, ne-am așezat la o măsuță lîngă fereastră, amicul cu fața către stradă, ca să-și poată supraveghea gutuia, eu lîngă tinăra și frumoasa actriță, care se așezase astfel ca să poată fi supravegheată de toată lumea. Era plăcut la barul de zi, lume puțină, fețe vesele, cafeaua fierbinte și aromată, apa minerală limpede și rece, vodca — cum o știm, Angela Similelea se prelingea discret din dijuzoare. Era plăcut la barul de zi, să tot

stai, dar amicul se grăbea, voia să fie în cel mult două ore acasă, iar tinăra și frumoasa actriță aveau matineu. Așa că am plecat, nu fără regrete, conduși de vocea mătăsoasă a Angelei Similelea, am însoțit-o pe tinăra și frumoasa actriță pînă la intrarea teatrului și ne-am oprit lîngă gutuia strălucitoare, eu privind-o cu jînd, amicul dîndu-i ocol cu admirație. Amice, zic, tot ești singur, ia-mă și pe mine, mă scutești de cîteva ceasuri plictisitoare în tren, mai stăm de vorbă...

Mi-ar face realmente mare plăcere, imi răspunde amicul, dar nu pot, sînt în rodaj.

Ce dacă? insist eu, mașina e nouă, bănuiesc că merge, doar d-ăia e mașină, ești singur și sîntem amici vechi...

N-are a face, ripostează amicul, gutuia e în rodaj, trei mii de kilometri sînt obligați să merg singur în ea.

Și amicul mi-a explicat că așa-i la mașini, rodajul e obligatoriu, că motorul, că suspensia, că rulmenții, că lacheții...

N-am înțeles mare lucru, dar m-a convins. Așa că ne-am despărțit, amicul a demarat elegant stuturîndu-și mina a rămas bun, iar eu m-am urcat într-un personal. Am pășit peste numeroase canistre dinspre care venea un miros ademenitor și m-am strecurat pe locul meu de lîngă geam, în fața unui domn în vîrstă,

care juma pipă și sorbea mereu ceva dintr-o sticlă înfășurată cu un ziar.

Am încercat să dorm, dar n-am putut, mă încerca o stare bizară, mă simțeam dezamăgit, chiar frustrat. Amicul — gonind vesel pe autostradă, eu — ce să mai vorbim.

Starea care mă cuprinsese nu-mi era străină. Ea chiar, dacă stau să mă gîndesc bine, mă încercasem tot mai des în ultima vreme. Dar, cînd anume? Cu ce prilej?

Și, dintr-o dată, am înțeles.

Starea aceasta „că-de-ce-alții-da-și-eu-nu?” o trăiam ori de cîte ori mi se întimpla următorul lucru: aștam, pe diferite căi, unelori chiar din gazetă sau de la radio, că teatrul cîntare prezintă publicului un nou spectacol. Dădeam un telefon directorului sau secretarului literar să-mi înlesnească intrarea la spectacolul cel nou, interes profesional, nu-i așa? Și aștam că nici nu poate fi vorba de vreo invitație, că premiera nu a fost încă fixată, că nu mă uită ei, că le va face chiar plăcere, dar că deocamdată ar fi mai bine să-mi amin elanul și curiozitatea și interesul profesional...

...Că să se mai rodeze!

Iată de unde starea aceasta „că-de-ce-alții-da-și-eu-nu?” care mă tot încerca.

Alții? Care alții? Spectatorii, adică? Păi, pentru ei de ce să mergă
(Continuare la p. 81)

Studioul „Artele plastice și Dansul“

Mai rar prezent pe scenele trupei-
lor de balet, dansul contemporan și-a
găsit în fine, la București, o gazdă
permanentă: Muzeul de artă al
R.S.R. i-a pus la dispoziție una din-
tre încăperile sale, amenajându-l o
scenă și transformând-o astfel în sală
de spectacole de tip „Studio”. „Stu-
dioul Artele plastice și Dansul” se și
intitulează, de altminteri, ciclul de
manifestări organizate aici de către
coordonatoarea Secției de coregrafie
a Asociației oamenilor de artă din
institutiile teatrale și muzicale
(A.T.M.), Liana Tugearu, cu concursul
colegelor sale muzeografe (ce și-au
oferit participarea cu substanțiale ese-
uri la prefațarea recitalurilor de ba-
let) și al coregrașilor dornici a se ex-
prima într-un limbaj modern, adesea
cu consistente accente originale. Din-
tre aceștia, pînă la sfîrșitul stagiunii,
au „erpus” pe scena Muzeului Raluca
Ianegic, Ion Tugearu și Vera Proca
Ciorcea — conturînd, laolaltă, un ta-
blou elocvent pentru marca diversitate
a stilurilor dezvoltate de către
creatorii de balet romîni, angajați în
procesul de înnoire a artei dansului.

Raluca Ianegic a uzat și de această
dată de capacitatea — nu prea des in-
tilnită, fie și la scara coregrafiei mon-
diale — de a „acoperi” singură un
întreg program (lu:ru destul de difi-
cil, măcar din pricina rezistenței deo-
sebite pe care o solicită interpretei) și
de a „umple” scena (indiferent de di-

menșiunile ei, întotdeauna mare, în
raport cu puținătatea trupului ome-
nesc). Este un har aparte (pe care,
cum spuneam, puținii dansatori —
chiar dintre „stelar” — îl au) acesta
de a nu se lăsa copleșită de spațiu,
ci dimpotrivă, de a-l modela, subor-
donîndu-l necesității discursului său
coregrafic, care pare a anula cele trei
dimensiuni (în realitate, exploatin-
du-le cu abilitate), prin focalizarea in-
teresului pe micromișcări, teribil de
sugestive, purtătoare ale unor idei și
emoții puternice.

De altfel, același tip de relații ca-
racterizează dansul Ralucăi Ianegic și
în raportul său cu cea de-a patra di-
mensiune — timpul, supus unei alter-
native dilatări (prin fascinante înce-
tiniri ale mișcării, impunînd în execu-
ție — așa cum observam, altunde și
altcînd — o virtuozitate de tip spe-
cial, o perfecțiune cu orgoliu etalată
sub microscopul pe care îl constituie
descompunerea în „fotograme” a de-
senului coregrafic) și comprimări (prin
linia capricios frîntă o acestui desen).

Chiar față de elementul sonor care
ordonează timpul, răzvrătirea Ralucăi
Ianegic este evidentă, căci pulsația
dansului o contrazice adesea pe aceea
a muzicii — fie că este vorba de par-
titurile unor clasici precum Bach și
Wagner, de lucrările unor compozitori
români contemporani precum Myriam
Marbe sau Maia Ciobanu sau de in-
terpretările unor cîntărețe ilustre pre-
cum Maria Tănase sau Barbara.

În sfîrșit, pe de o parte plastica
vestimentației și luminile, diferențiat
concepute pentru fiecare piesă, iar pe
de altă parte „decorul” proiecțiilor de
diapozitive și comentariile poetice în-
registrate pe bandă, care compun îm-
preună interludiile — toate acestea
contribuie la întregirea unui spectacol
ce țintește în mod vădit către o sim-
bioză a artelor.

O simbioză a artelor anunțată încă
din prologul manifestării, prin eseu
inspirat Lianei Tugearu de vizitarea
expoziției „Muzica și sculptura” de la
Muzeul Rodin din Paris.

Luminița VARTOLOMEI

(Continuare de la p. 60)

nerodat, adică ne-gata? Cu
neîmpliniri, cu lipsuri,
adică? Păi, de ce nu l-au
rodat în repetiții? Păi,
ce vină au ei să vadă
un spectacol neîmplinit,
nefinisat, necopt, nerodat?
Ce, spectatorii de pînă la
premiera spectacolului nou
plătesc mai puțin decît cel

de după premieră? Toc-
mai intram în București-
Triaj, cînd mi-am dat se-
ama că domnul în vîrstă
din fața mea nu mai pu-
făie din pipă și mă pri-
vește țintă. Pesemne că
aveam pumnii strînși,
ochii holbați și fălcile în-
cleștate. Încercăm din plin

starea bizară dar întoarsă
pe dos: „că-de-ce-eu-da-
și-alții-nu?”.

P.S. De credeți cumva că
n-am dreptate, dați-mi
un telefon și vă spun un
spectacol care se joacă din
iunie și a avut premiera
în noiembrie a.c.